

ДЖОАН ХАРИС ДУХОВЕТЕ НА КОЛЕДНОТО НАСТОЯЩЕ

Превод от английски: Магдалена Куцарова, 2013

chitanka.info

Разказвачът на тази кратка история се появи за пръв път в „Няма такова място Бедфорд Фолс“ и оттогава аз успях да доработя част от разказа му. В някои отношения той е тъжен, заблуден човечец, който живее в свят на мечти. Но подозирам, че под тази външност у него има повече почитеност, отколкото у онези, които считат себе си за напълно здравомислещи.

На улица, „Празнична“ приближава Коледа. До полунощ остават двайсет и пет минути и като че ли този път най-послед ще има бяла Коледа, макар и белотата засега да се свежда само до няколко снежинки облачен прърхот в бледожълтото небе. Но и това стига. Ние, духовете, сме се научили да си служим с каквато магия разполагаме. Бог ми е свидетел, в наши дни е останало твърде малко, но тази вечер тук, на улица „Празнична“, я има.

Разполагаме с един час. Такова е правилото. Час магия веднъж годишно — и то само ако вали сняг. Защото под снега всичко се променя: мазният долен слой на градския паваж, покривите и комините, паркираните коли, саксиите с цветя, шишетата с мляко и паркометрите — всичките нахлупват празнични бели шапки като пяна на „Гинес“. И когато на поляната започнат да кацат първите подобни на ситни маргаритки снежинки, вече можете да ги видите — духовете на Коледа — как излизат от очертаните в бяло сенки, от потъналите в тъмнина входи.

Ето я малката мис Гейл, любителка на всички стари филми като „Бяла Коледа“ и „Животът е прекрасен“, но най-много на „Магьосникът от Оз“, с толкова детско лице под падащия сняг — бяга от светлината на жълтите улични лампи с червените си обувки на високи токчета като на Дороти. А ето го и стария мистър Медоуз, който всеки ден ходеше с кучето си до игрищата на училището; и мистър Фишър, който щеше да става писател, но така и не намери подходяща за себе си история; и Сали Ан, която никога не е искала друго, освен да бъде хубава и добра; и Джим Сантана, който така страстно обичаше Елвис, че прекара живота си сам. Сега, разбира се, всички те са духове — духове като мен, като самата улица, която под снега в коледната нощ се събужда за лудешки полуживот.

Знам какво да правя. Правя го, откакто Филис си тръгна преди много, много години. Тя още ми липсва, макар че с нея никога не сме били на едно мнение по въпроса за Коледа. Аз, както знаете, открай време обичам този празник. Речта на кралицата и пайовете с кайма. Фил Спектър и „Животът е прекрасен“. Многого нанизих от светещи гирлянди — не само на елхата, но из цялата къща, на покрива, в градината, подобни на великолепни пълзящи растения, които продължават да растат.

Но Фил не беше като мен. Тя усещаше студа. Мечтаеше за слънце, тревожеше се какво ще си помислят съседите. И затова сега съм сам. Сам с духовете, със светлинната си стена с неоновите елени и танцуващите пингвини, и гирляндите, и венците във всички цветове под и над дъгата от тук до Бедфорд Фолс.

Духовете идват и светлинната стена засиява. Знаете, че с кибритени клечки не може да се направи много, в днешно време се нуждаем от нещо по-високотехнологично. Тук има по нещо за всеки — и не само светлини, а и клонки джел, вълшебни фенери, танцуващи снежни човеци с мигащи очи.

За малката мис Гейл има голям Дядо Коледа и когато тя пристъпва с червените си обувки на токчета, той скача от шейната със смях, гърлен като лъвски рев, и сред оглушителни звънчета. Сали Ан срамежливо протяга крак напред и изведнъж се вижда облечена в пъстроцветна рокля, а Джим Сантана — отново издокаран в бляскавия си костюм с пайети, с перчем, висок и лъскав като черен копринен цилиндър — протяга ръце за първия танц. Има и имел, и пайове с кайма, и плодов пунш в мънички чаши, и през цялото време свири музика, и мистър Фишър разказва приказки от Дикенс, и светлинната стена с мигане прелива от оранжево в златно, в изумруденозелено, в синьо, и разпръсква лъчи магична светлина по натрупващия сняг.

Това е нашият миг. Под светлините всички сияят, под снега всичко се преобразява. Сега той пада по-бързо, а с него идва още вълшебство, с меки бледи пръсти то обгръща миналото, заличава лошите мисли, лошите дела, лошите спомени, покрива всичко с чист дебел юрган от пресен бял сняг.

Ето затова те идват тук — духовете. Само за час, веднъж годишно, да бъдат простени, да започнат отначало, да станат — докато

снегът вали и музиката свири — хората, които винаги са искали да бъдат.

Пет минути до полунощ. Ще дойде ли тя? Всяка година я чакам и всяка година прибавям повече и по-ярки светлини към светлинната стена с надеждата, че тази година може и да дойде — моят дух на отминалите Коледи с мило лице и смях като коледни звънчета. Но всяка година чакам напразно и ми се струва, че колкото повече светлини слагам и колкото повече духове идват на улица „Празнична“, толкова по-малка е вероятността изобщо някога да намеря своя дух, своята Филис, която загубих в навечерието на Коледа между речта на кралицата и шегите на Моркам и Уайз, загубих толкова глупаво заради преждевременен инсулт, и оттогава тя прекарва всяка Коледа в дома „Медоубанк“, загледана в нищото, без да говори, без да чува, не точно заспала, но никога будна — като принцеса, потънала в сън под снега, като принцеса от злокобна вълшебна приказка без магии и щастлив край.

Остава една минута. Моите духове го усещат и кротко започват да се отдалечават. Гася светлините една по една, пръв си отива мистър Фишър, като плавно се слива със сенките, после Сали Ан, разтреперана, след като балната ѝ рокля отново се е превърнала в дрипи. После мис Гейл, чиито червени обувки се хлъзгат по заледената пътека, после Джим, мистър Медоуз и всички останали се връщат обратно — при скитниците, сводниците, проститутките, нежеланите — с угасването на светещите гирлянди.

Само една оставям да свети, докато часовникът на църквата удря полунощ. Знаете ли, винаги оставям една, макар че лекарите постоянно ми повтарят, че не стават чудеса, дори когато вали сняг. Мисля, че ще поседя малко навън, снегът е неочаквано мек, като пух, и на единствената светлинка — небесносиня, с цвета на надеждата — всичко изглежда красиво. Снегът се настанява на ръцете и лицето ми, увива ме в пелена като сънено дете, докосва очите ми с целувки за лека нощ. И докато потъвам в тъмнината, струва ми се, че чувам гласа на Фил съвсем наблизо.

Весела Коледа — казва тя.

И изведнъж...

Само в този миг...

Става весело.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.